

Sofia Ekström, "Softbox", 2016 (till vänster) och "Dark room", 2016. FOTO:GALLERI RIIS

Hertha Hanson, "#213" (ovan) och "#215", båda 2017. FOTO: ANNA-ELLE GALLERY

Slussar mellan ljus och mörker

FÄRGFLÄTOR Hertha Hanson och Sofia Ekström är generationskamrater, målar abstrakt och undviker gärna traditionella penslar. Men de odlar fram helt olikartade skapelser ur samma modernistiska kärna.

KONST

Måleri

Hertha Hanson, "The past is never dead. It is never past."

AnnaElle Gallery,
Karlavägen 15 B
T o m 19 februari

Sofia Ekström: "Shut the light"

Galleri Riis, Rödbodtorget 2
T o m 11 februari

Med sin tredje utställning på AnnaElleGallery fortsätter Hertha Hanson (född 1980) en upptäcktsfärd genom målardukens obegränsade möjligheter. Hennes abstrakta formspråk är igenkännbart sedan tidigare. Det har dock fått en ny kraft. Palettkniven och mer sällan penseln mejslar fram pastosa texturer på ett underliggande ruttmönster. Färgtemperaturer växlar. Den röda färgen glöder, den blåa svalkar. Här och var lite tung svärta. Och

vitt förstås, ett vitt som inte riktigt vill vara neutralt utan försöker ta sin rättmätiga plats. De abrupta övergångarna mellan vasst och mjukt, stabilt och dynamiskt, transparent och opakt gör att Hansons måleri vibrerar av energi.

Hon skapar rum på dukens yta. Färgen blir tredimensionell i en rytmisk rörelse. Linjer och former dras ut, tänjs och provas för att till slut kantra. Diagonaler och vertikaler möter eller försöker undvika varandra. Färgflätorna skapar mellanrum, tomrum och överlappningar. Ljuset kommer och försvinner.

"Hansons måleri är att inte veta", skriver konstvetaren Thomas Millroth i den vackra essän till utställningen. Hennes seriella skapande handlar nämligen om att måla och att förstöra, om att pröva sig fram, förkasta och om att hitta tillbaka. Verkens titel består av ett serienummer. På utställningen finns "#193", "#213", "#215" med flera. Varje duk blir

döpt, men det är bara ett fåtal som överlever konstnärens auktoritära blick. Varje verk är en ny prövning och ett nytt påstående om det måleriska.

Sofia Ekström (född 1978) är Hertha Hansons generationskamrat. Även hon håller på att etableras som abstrakt målare. Precis som Hanson undviker Ekström gärna traditionella penslar. Och ungefär där slutar likheterna. De förhåller sig till målarduken på helt olika sätt. Ekströms andra utställning på Galleri Riis, som sorgligt nog stänger sin svenska filial efter detta, visar de nyaste verken. I motsats till Hanson, som låter måleriet tala för sig självt, fortsätter Ekström att använda sina målningar i installationer.

Som tidigare i hennes konst utgör relationen mellan måleriet och fotografien ett huvudspår. Föräldrarnas fotoateljé var en kuvös för hennes skapande. Sofia Ekström har redan tidigare målat i stora format och sökt sig bort från det figurativa. Verken har påmint om fonder i en fotoateljé. Hon har hängt upp stora dukar på stativ och belyst dem med studiolampor. En del av denna estetik återkommer även i den nya utställningen. Målaren har dock tagit ett steg längre in

och klivit in i själva mörkrummet.

Sofia Ekström har aldrig varit intresserad av att avbilda. Hennes målningar återskapar istället den atmosfär som kan förknippas med mörkrummets alkemi. Dukarna blir som skålar för olika kemikalier eller slussar mellan ljus och mörker. Här är allt svart, vitt eller rött. Formerna, i motsats till det som dominerar i Hansons måleri, är mjuka och böljande som drömska molnkuddar och gåtfulla nebulosor. Ekström använder svampar och wettexdukar för att framkalla dessa oskarpa formationer på duken.

Hertha Hansons abstraktioner växer utåt, vill kliva ur "sina ramar" och vibrerar mot ytan. Ekströms verk tycks i stället drivas av en motsatt rörelse. Det är som om färgerna och formerna förgäves försökt slita sig loss och ändå sugits in i duken efter att ha varit ett steg från att upplösas i varandra.

Urkällan för dessa två målare är modernismens landvinningar i dess olika skepnader. De är dock ett ypperligt exempel på hur olikartade skapelser växer fram ur samma kärna.

JOANNA PERSMAN
konst@svd.se

”**Hansons abstraktioner växer utåt, vill kliva ur "sina ramar" och vibrerar mot ytan. Ekströms verk tycks i stället drivas av en motsatt rörelse.**